

Δεν έχω κανέναν...

/ Γενικά

Φωτο: jacesjournal.com

‘Ανθρωπον ουκ έχω

Κάθε φορά που διαβάζουμε το Ευαγγέλιο εκείνη την Κυριακή του Παραλύτου από την Ωραία Πύλη ,και φτάνουμε στο σημείο που ο παράλυτος με παράπονο λέει του Χριστού «άνθρωπον ουκ έχω» ...,άμα δεις προσεκτικά το εκκλησίασμα, όλοι κουνούν συγκαταβατικά το κεφάλι τους .Σαν να λένε : Για μένα το λέει....

Γυναίκες που φέρνουν στο μυαλό τους την απονιά και τη σκληροκαρδία του συζύγου,μανάδες που σκέφτονται τον χθεσινό καυγά με το σπλάχνο τους και εκείνο το εύκολο που τους εκτόξευσαν » σε μισώ»,τα γερόντια που περιμένουν να τους πάρει ένα τηλέφωνο ο κανακάρης, ...από παντού μυριόστομο: «Ανθρωπον ουκ έχω»

Όλοι μόνοι μας ...

Κι όμως άμα είσαι λίγο πρόθυμος και σηκωθείς λίγο πιο πρωί εκείνη την Κυριακή στην Εκκλησία ,θα ακούσεις να ψάλλονται κάποια μελωδήματα που μιλάνε για το γιατρικό σε τούτη τη νόσο.

Η ιστορία του παραλύτου κατά πως λένε τα τροπάρια, πάλι ζωντανεύει.Και τούτη

τη φορά ο άνθρωπος πάλι παραπονιέται του Χριστού .»Δεν έχω κανέναν «....

Μα τώρα ο Χριστός του λέει.....

-Γιατί παραπονιέσαι παιδί μου.Εγώ για σένα έγινα άνθρωπος,Για σένα πόνεσα ,για σένα σταυρώθηκα.Και δεν έχεις κανέναν; Μπορεί όπως λές να μην έχεις άνθρωπο ,μα έχεις τον Θεάνθρωπο.!!Τι θέλεις λοιπόν ακόμη.

Κάθησα λοιπόν και σκέφτηκα τούτο το λόγο και τη βρήκα την άκρη..

Θα μου πεις είναι ανθρώπινο.Θέλω να έχω κάποιον να με πονά .Το ξέρω .Μα όσο σίγουρο είναι τούτο που λες, άλλο τόσο σίγουρο είναι ότι θα μείνεις και μόνος.!!

Κάτι πρέπει να κάνεις .Μέχρι να περιμένεις να σου σταθούνε, ίσως να περάσει όλη σου η ζωή.

Συμπάθαμε, μα θαρρώ τούτο πρέπει να κάνουμε .Να αγαπήσουμε τόσο πολύ το Θεό και να του εμπιστευθούμε τόσο πολύ τη ζωή μας, που να μην πονάμε από τη μοναξιά που έχει φυλλαγμένη η ζωή για μας.

Κι αλήθεια τότε δεν θα πούμε ποτέ πως δεν έχω κανέναν.

Κι ύστερα σκέφτηκα και τούτο.

Αν όντως ισχύει ότι κανείς δεν έχει κανέναν και είμαστε όλοι τόσο μόνοι και μας λείπει ο δικός μας άνθρωπος,μήπως, λέω μήπως να γίνουμε εμείς ο άνθρωπος που λείπει του άλλου.

Όση ώρα παραπονιόμαστε για τη δική μας μοναξιά, δεν θα μπορούσαμε να σταθούμε δίπλα στον πόνο του άλλου;

Και που ξέρεις, άμα κάνουμε εμείς την αρχή, ίσως κάποιος άλλος σκεφτεί με τον ίδιο τρόπο και να γίνει για μας, ο δικός μας Σαμαρείτης.

π.Εφραίμ